

ПРОБЛЕМИ СТВОРЕННЯ І УПРАВЛІННЯ СУЧАСНИМ СПОРТИВНИМ КЛУБОМ

Спортивні клуби в Україні мають тривалу історію і пройшли в своєму розвитку кілька етапів. Раніше спортивні клуби створювалися переважно за територіальним принципом і були основною формою первинних спортивних організацій. Аналіз зарубіжного досвіду підтверджує, що і в ринкових умовах спортивні та спортивно-оздоровчі клуби є основною організаційною формою спортивного менеджменту, а приватні великі фірми сприяють створенню спортивно-оздоровчих клубів на базі своїх організацій. Тому збереження і відродження спортивних клубів на підприємствах, в установах в ринкових умовах України слід розглядати як прогресивну тенденцію. Більш того, відродження в Україні спортивного клубного руху в нових соціально-економічних умовах стає одним з напрямків державної політики [3].

Мета роботи: визначення основних проблем в створенні та управлінні спортивного клубу.

Методи дослідження: теоретичний аналіз літературних джерел, синтез, узагальнення, порівняння і зіставлення.

Спочатку поговоримо про типологію сучасних спортивних клубів України. Всі сучасні спортивні клуби України можна згрупувати, виділивши такі їх види:

1. Спортивні клуби, створені на базі промислових підприємств у формі громадських об'єднань;
2. Студентські спортивні клуби в вузах;
3. Шкільні спортивні клуби;
4. Спортклуби професійного спорту з ігрових видів, які є, як правило, комерційними організаціями;
5. Територіальні спортивні клуби;
6. Фітнес-клуби, спортивно-оздоровчі клуби і центри і т.п;
7. Фізкультурно-спортивні клуби інвалідів.

З організаційно-економічної точки зору всі спортивні клуби можна поділити на клуби любительського спорту, що створюються у формі громадських об'єднань, і комерційні клуби, по-перше, фізкультурно-оздоровчої спрямованості і, по-друге, професійного спорту.

Цілепокладання - головний момент ефективного управління. Цільова функція спортивного клубу починається з встановлення загальної мети цієї організації, що виражає причину її існування. Тому однією з головних проблем управління є встановлення цілей, заради досягнення яких створюється, функціонує і розвивається клуб як цілісна природно-соціальна система.

В теорії цільового управління цілями називають ті ключові результати, до яких організація прагне у своїй діяльності протягом тривалого періоду часу. Точніше кажучи, мета управління - це бажаний, необхідний і можливий стан керованої системи в майбутньому.

Цілі спортивної організації зазвичай фіксуються в трьох документах - статуті організації, концепції і цільовій програмі розвитку фізичної культури і спорту (для федерацій з видів спорту - відповідного виду спорту) на території, що входить в сферу обслуговування цієї організації (район, місто, суб'єкт федерації і т.п.). Поряд із загальною метою в спортивній організації формулюються приватні цілі, які в установчих документах частіше називають завданнями організації [1].

Загальновідомо, що модель діяльності клубів без серйозної підтримки спонсорів і акціонерів не може довго існувати, так як професійний спорт вимагає значних матеріальних витрат на розвиток інфраструктури клубів, покупку гравців-лідерів, що дозволяють команді виступати на найвищому рівні і тим самим заробляти необхідні клубу кошти, що сприяє подальшому лідерству команди і її окремих гравців.

Однак рішення цих двох завдань: підвищення спортивної майстерності та вміння заробляти гроші для успішного функціонування клубу - вимагає нових підходів до організації роботи професійного клубу, зміни його структури і системи підготовки команди і найближчого резерву, тобто ефективного управлінського впливу.

В даний час організація і управління діяльністю професійного клубу в Україні ґрунтується на цільових установках, у тому числі дві - головні:

1. Досягнення високих спортивних результатів в основних турнірах.
2. Виробництво спортивно-видовищних послуг, продаж яких забезпечує прибуток.

Економічна діяльність професійних клубів на даний час недостатньо регламентована, їх фінансове становище істотно відрізняється. Частина клубів повністю залежать від надходжень бюджетних територіальних і відомчих утворень, інша частина - від змішаного фінансування бюджетними і комерційними організаціями і меншість клубів - тільки від комерційних корпорацій і приватних осіб.

Таким чином, характерна для більшості інфраструктура не відповідає вимогам якісного проведення змагального і тренувального процесів і не вирішує окремих економічних проблем, в зв'язку з чим національний спорт в Україні втратив свої передові позиції на міжнародній арені і на Олімпійських іграх. Причини такого становища: перший ранг отримав фактор недостатнього фінансування розвитку професійного спорту в регіонах; другий ранг - недостатня кількість спортивних споруд, в тому числі і видовищ; третій - недоліки в діяльності професійних спортивних клубів та їх фінансування, четвертий - відставання в теорії і методиці підготовки в ігрових видах спорту і тільки на п'ятому місці виявилось зниження числа тих, хто займається спортом в країні [2].

Підводячи підсумки можна з упевненістю заявити, що реалізація завдань, що стоять перед професійним спортом, можлива шляхом створення і функціонування професійних клубів, пріоритетними напрямками, вдосконалення яких є єдність і найтісніший взаємозв'язок спортивної, організаційної та економічної діяльності.

Список використаних джерел:

1. *Перевезін І.І. Менеджмент спортивної організації. Короткий курс. -М.: ФОН, 1998.*
2. *Управління організацією // Під ред.А.Г. Поршисва, З.П. Румянцевой, Н.А. Саломатина. -М.: ИНФРА-М, 1999.*
3. *Організаційно-методичні аспекти управління професійним клубом // Теорія і практика фізичної культури. 2005.*